

LIBRIS

We know
books

J. M. Barrie
PETER PAN
ÎN GRĂDINA
KENSINGTON

REGIS

Marele înconjur al grădinii	5
Peter Pan	20
Cuibul de sturz	35
Ora închiderii	50
Casa cea Mică	68
Capra lui Peter	96

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

MARELE ÎNCONJUR AL GRĂDINII

Fără îndoială că-ți dai seama și singur ce greu ar fi să urmărești aventurile lui Peter Pan fără să cunoști grădina Kensington. Grădina asta se află la Londra, unde locuiește și regina Angliei. Și eu obișnuiam aproape în fiecare zi să mă duc acolo cu David. Numai în zilele în care arăta din cale-afară de obosit nu-l luam cu mine.

Dar nici un copil n-a ajuns vreodată să străbată toată grădina, de la un capăt la altul, fiindcă se face atât de repede vremea să se întoarcă acasă. Și se face atât de repede vremea să se întoarcă acasă din simplul motiv că, dacă ești un băiețel de vârsta lui David, atunci trebuie să dormi la prânz, între douăsprezece și unu. Dacă mama ta n-ar fi atât de convinsă că trebuie să dormi între douăsprezece și unu, ai ajunge, fără doar și poate, să vezi toată grădina.

O latură a grădinii se mărginește cu un șir nesfârșit de autobuze, asupra cărora dacă ta are atât de multă autoritate, încât e de ajuns să ridice un deget în fața unuia dintre ele și acesta se oprește pe loc. Iar ea trece cu tine, nestingherită, de partea cealaltă a străzii. Grădina are mai multe porți, dar asta-i cea pe care ai să intri tu. Și mai înainte de a intra, stai să schimbi o vorbă cu vânzătoarea de baloane, care-i

chiar lângă gard. Ea nu poate să intre chiar în grădină, nu poate să stea decât acolo, la intrare, pentru că, dacă și-ar lua mâna de pe grilaj doar o singură clipă, baloanele ar ridica-o numaidecât de la pământ și-ar duce-o cu ele în zbor. Baloanele o trag întruna, de asta stă cât mai ghemuită. Și de atâta încordare, fața i s-a-nroșit de tot.

Într-una dintre zile am găsit o altă vânzătoare decât cea pe care o știam. Și asta pentru că cea veche se lăsase luată de baloane! Ce rău i-a părut lui David după cea veche! Dar cum ea tot se lăsase luată, barem să fi fost și el atunci de față, s-o vadă!

Formidabil de mare-i grădina asta, Kensington! Și are sute de milioane de copaci! Mai întâi și mai întâi, dai de smochini. Dar îți va fi silă să-ți pierzi vremea cu ei, fiindcă-s dintre acele persoane-nfumurate, cărora li se interzice să se amestece cu vulgul. Și legenda spune că li se zice smochini numai pentru că sunt îmbrăcați așa din cap până-n picioare.

De altfel, David, ca mulți alți copii, nu le spune decât cu dispreț „smochini” sclifosiților ăstora. Și-ai să-ți dai și mai bine seama ce fel de obiceiuri și purtări sunt prin această parte a grădinii, dac-am să-ți spun că pe acolo unui greier i se zice „greierime”. Uneori se mai întâmplă însă ca vreun smochin răzvrătit să se cațăre pe gard și să-și ia lumea-n cap.

Cum s-a întâmplat cu Miss Mabel Grey, despre care am să-ți povestesc când vom ajunge la poarta Miss Mabel Grey. Dar acesta a fost singurul smochin într-adevăr renumit.

Ne aflăm acum pe Aleea Largă. Aleea asta-i față de celelalte cam tot pe atât de mare, pe cât e tatăl tău față de tine. David s-a întrebat chiar dacă n-o fi fost și ea cumva la început mică și a crescut apoi și a tot crescut până când a ajuns cu adevărat atât de mare. Și dacă nu cumva toate celelalte alei sunt copiii ei. Ba s-a apucat să facă și un desen, care l-a amuzat foarte mult și-n care Aleea Largă plimba o alec mititică într-un cărucior.

PE ALEEA LARGĂ AI SĂ-I ÎNTÂLNEȘTI PE TOȚI
CEI PE CARE MERITĂ SĂ-I CUNOȘTI

Pe Aleea Largă ai să-i întâlnești pe toți cei pe care merită să-i cunoști și care au de obicei și câte un om mare pe lângă ei, ca să-i oprească să calce pe iarba umedă și să-i pună să stea urgisiți la colțul unui scaun, dacă s-au purtat cumva ca un cățel turbat sau ca Mary Ann. Să te porți ca Mary Ann înseamnă să te porți ca o fetiță care se miorlăie fiindcă dădaca n-o ține în brațe sau se zgâiește la tine cu degetul în gură; urâtă apucătură! Dar să fii cățel turbat înseamnă să lovești cu piciorul în toate cele, și asta are oarecare farmec!

De-ar fi însă să-ți arăt toate locurile importante pe lângă care trecem pe Aleea Largă, nici n-am ajunge să le vedem pe toate și s-ar face vremea să te întorci acasă. Așa că am să-mi îndrept doar bastonul spre copacul lui Cecco Hewlett, cel mai memorabil loc dintre toate, unde un băiat cu numele de Cecco a pierdut odată o monedă de un penny și, tot căutând-o, a dat peste o alta, de doi penny. De atunci s-au făcut pe acolo tot felul de săpături.

Ceva mai departe, de-a lungul aleii, se găsește căsuța de lemn în care s-a ascuns Marmeduke Perry. N-ai să afli în toată grădina Kensington o poveste mai înfiorătoare decât aceasta a lui Marmeduke Perry, care s-a purtat ca Mary Ann timp de trei zile la rând și a fost condamnat să apară pe Aleea Largă îmbrăcat

în rochița surorii lui. El s-a ascuns în căsuța de lemn și a refuzat să iasă de acolo până nu i se aduc pantaloni americani cu buzunare și ținte.

Dar parcă văd că acum ai să vrei să te duci la Iazul Rotund. Iată ce le supără cel mai mult pe dădace, fiindcă nu sunt deloc mai bărbătoase! Și de-aia au să te facă să te uiți în altă parte, la Marele Penny sau la Palatul Fetiței.

Fetița a fost cel mai celebru copil din toată grădina și locuia singură cuc în tot palatul, doar cu o mulțime de păpuși. Dar, într-o dimineață, lumea a venit la ea și a tras de clopotul de la intrare. Ea nu se sculase încă, deși trecuse de ora șase. Așa că a aprins o lumânare și s-a dus să deschidă ușa, în cămașă de noapte. Atunci toți au strigat: „Trăiască regina Angliei!”

Dar ceea ce l-a mirat cel mai mult pe David din toată povestea asta a fost cum de-a știut ea unde erau chibriturile. Cât despre Marele Penny, acesta-i o statuie care să amintească de Fetiță.

Pe urmă ajungem la Movilă, acea parte a Aleii Larga unde au loc toate marile alergări. Chiar dacă mai înainte nici nu-ți dădea prin minte să alergi, acolo ai s-o iei la goană, fiindcă-i atât de ncântător să gonești la vale de pe Movilă! Dar dacă te oprești cumva, cum îți se întâmplă adesea, mai înainte de-a fi făcut jumătate

din drum, te pierzi. Noroc că se găsește pe acolo o altă căsuță de lemn, numită Casa Copiilor Pierduți, cu un om căruia dacă-i spui că te-ai pierdut, te aduce înapoi. Dar oricât de minunat ar fi s-o iei la vale de pe Movilă, n-ai să faci asta-n zilele cu vânt, pentru că-n zilele astea nu ești acolo. Și-atunci, în locul tău, o iau la goană frunzele căzute. Nimeni pe lume nu știe să se amuze ca o frunză căzută.

De pe Movilă ai să poți vedea poarta Miss Mabel Grey, numită așa după smochinul despre care-ți făgăduisem să-ți povestesc. Miss Mabel Grey avea totdeauna ori două dădace, ori o mamă și o dădacă, și multă vreme a fost un model de fetiță cuminte, care-și ducea mâna la gură când tușea și spunea celorlalți smochini: „Bună ziua! Ce mai faceți?” Și singura ei joacă era să arunce cu multă grație o minge și să o lase pe dădacă să i-o aducă.

Dar într-o zi a ostenit de toate astea și a devenit cățel turbat. Și atunci, pentru a arăta că era într-adevăr cățel turbat, și-a deschiat mai întâi amândouă șireturile de la pantofi și a scos limba spre apus, spre răsărit, miazăzi și miazănoapte. Apoi și-a azvârlit șalul într-o băltoacă și a început să joace pe el până când apa noroioasă i-a împrăștiat toată rochia. După asta s-a suit pe grilaj, unde a făcut tot felul de năzbâtii de necrezut, printre ultimele fiind și

aceea că și-a azvârlit cât colo amândoi pantofii. Iar până la urmă s-a dus la poarta care astăzi îi poartă numele și a luat-o la goană pe niște străzi pe care David și cu mine n-am fost niciodată, cu toate că gălăgia lor a ajuns până la noi. Și a alergat mai departe și nu s-ar mai fi auzit niciodată de ea, dacă mama ei n-ar fi sărit într-un omnibuz și n-ar fi ajuns-o din urmă. Trebuie să spun că astea s-au întâmplat de mult și că nu e deloc vorba despre fetița Mabel Grey pe care o cunoaște David.

Întorcându-ne acum pe Aleea Largă, la dreapta noastră se deschide Aleea Copiilor Mici, care-i atât de plină de cărucioare, încât ai putea trece de pe-o parte a ei pe cealaltă doar călcând peste copii. Numai că dădacele n-au să te lase să faci așa ceva,

O potecă numită Degetul Presurei - pentru că-i chiar pe-atât de lungă - are să ne ducă de aici în Aleea Picnicului, plină de vase de bucătărie adevărate și unde, pe când bei, flori de castan îți cad în pahar. Până și cei mai obișnuiți dintre copii fac picnic aici și florile de castan le cad și lor în pahar.

Pe urmă ajungem la Fântâna Sfântului Govor, care fusese plină de apă când a căzut înăuntru Malcolm cel Viteaz. Mama lui Malcolm ținea la el mai mult decât la orice pe lume și el o lăsa să-l ia pe după gât de față cu toți, pentru că era văduvă. Dar lui tare-i mai plăcea să

aibă fel de fel de aventuri. Și mai cu seamă îi plăcea să se joace cu un om-homar care omorâse o mulțime de urși și căruia îi zicea Tuciuriul, fiindcă avea fața plină de funingine. Într-o zi, însă, pe când se jucau amândoi lângă fântână, Malcolm a căzut înăuntru.

Fără îndoială că s-ar fi înecat, dacă Tuciuriul n-ar fi sărit după el să-l scape. Apa din fântână i-a spălat însă Tuciuriului toată funinginea de pe față și ce să vezi? Era însuși tatăl lui Malcolm, pe care-l pierduse de mult. Iată pentru ce, din ziua aceea, Malcolm n-a mai avut nevoie să-și lase mama să-l ia de după gât.

Între fântână și Iazul Rotund se află porțile pentru jocul de crichet. Grădina e renumită pentru două feluri de crichet: crichet de băieți, adică cel adevărat, jucat cu ciocanul, și crichet de fete, care se joacă cu racheta și cu guvernantă. Fetele nu pot să joace crichet cu adevărat și te prăpădești de râs să le vezi cum se străduiesc zadarnic.

Dar, cu toate astea, într-o zi s-a petrecut ceva foarte neplăcut: mai multe fete obraznice au provocat echipa lui David la joc și o ființă imposibilă, cu numele de Angela Clare, a reușit chiar să trimită drept la țintă atâtea bile, încât... Dar decât să stau să-ți povestesc rezultatul acelui meci nesuferit, mai bine să trec repede la Iazul Rotund, roțița principală a întregii grădini, care învârte toate acolo.

Este rotund iazul acesta, pentru că se află chiar în mijlocul grădinii. Și când ai ajuns la el, nici nu vrei să mergi mai departe. Și oricât te-ai strădui aici să fii copil cuminte, n-ai să reușești niciodată. Poți să fii cuminte tot timpul pe Aleea Largă, dar nu la Iazul Rotund. Simplu: pentru că uiți să fii cuminte! Iar când ți-ai adus aminte, ești atât de ud, încât n-are a face că te uzi și mai mult.

Unii așază pe iaz bărci, ca să plutească. Și unele bărci sunt atât de mari că le aduc în roabe sau, uneori, în cărucioare de copii. Dar atunci copiii care au stat în cărucioare trebuie să umble pe jos. Dacă vezi prin grădină copii cu picioare strâmbe, să știi că sunt cei care au trebuit să umble prea devreme pe jos, pentru că tatăl lor avusese nevoie de cărucior.

Totdeauna îți dorești să ai un iaht pe care să-l pui să plutească pe Iazul Rotund și, în cele din urmă, unchiul tău îți dăruiește unul. Ce minunat este să-l duci la iaz în prima zi! Și, de asemenea, ce minunat este să vorbești despre asta cu băieții care n-au unchi! Atâta doar că, peste puțină vreme, îți place să-l lași acasă. Căci cel mai prețios dintre toate vasele ce își desfășoară pânzele pe Iazul Rotund este așa-numitul „vapor-surcică”, fiindcă aduce mai curând cu o surcică până când îl așezi pe apă și-l ții de sfoară. Pe urmă, pe când mergi împrejurul iazului, trăgându-l, zărești oameni